

Будућност за Америку и 18. јул 2020. — Број три

Блажене су очи које виде и уши које чују

Jeff Pippenger

2023-08-25

Линије реформаторских покрета кључ су за разумевање „седам громава“ из Откривења десет. „Седам громава“ представљају историју оснаживања поруке првог анђела од 11. августа 1840. до Великог разочарања 22. октобра 1844. Десето поглавље пружа три унутрашња сведока у оквиру самог поглавља да подрже ово разумевање.

„Адвентни покрет од 1840–44. године био је славно испољавање Божје силе; вест првог анђела била је однета до сваке мисионарске станице у свету, а у неким земљама постојало је највеће верско интересовање које је икада било посведочено у било којој земљи још од Реформације шеснаестог века; али све то биће превазиђено моћним покретом под последњим упозорењем трећег анђела.“ Велика борба, 611.

Порука првог анђела ношена је свету од 1840. године па надаље. Урија Смит износи пионирско разумевање, у сагласности са Сестром Вајт. Смит признаје да је први анђеол стигао 1798. године и показује да је управо први анђеол био онај који је сишао 1840. године. Смит и пионири једноставно нису запазили разлику између доласка једне поруке и њеног оснажења. Смит јасно изјављује да је, када је анђеол из Откривења десет ставио једну ногу на море, а другу на земљу, то означило поруку која се носила свету.

„Стога је 1798. године престало ограничење против објављивања да је дан Христов близу; 1798. године отпочело је време краја, и печат је био скинут с мале књиге. Од тог раздобља, дакле, анђеол из Откривења 14 изашао је објављујући да је дошао час Божјег суда; и од тада је, такође, анђеол из 10. главе заузео свој став на мору и на земљи, и заклео се да времена више неће бити. О њиховој истоветности не може бити никаквог питања; и сви аргументи који служе да се одреди положај једнога, подједнако су делотворни и у случају другог. Нема потребе да овде улазимо у било какво доказивање да садашњи нараштај присуствује испуњењу ова два пророчанства. У проповедању о адвенту, нарочито од 1840. до 1844. године, отпочело је њихово потпуно и подробно испуњење. Положај овога анђела, с једном ногом на мору а другом на земљи, означава широку распрострањеност његовог прогласа морем и копном. Да је ова порука била намењена само једној земљи, било би довољно да анђеол заузме свој положај само на копну. Али он има једну ногу на мору, из чега можемо закључити да би његова порука прешла океан и проширила се на разне народе и поделе земаљске кугле; а тај закључак бива оснажен чињеницом да је адвентни проглас, горе поменут, заиста отишао до сваке мисионарске станице у свету. Више о томе у 14. глави.“ Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the Revelation, 521.

Стога први стих десетог поглавља указује на 11. август 1840. године, јер је у то време предсказани крај османске превласти престао у складу са предсказањем у деветом поглављу Откривења. Сестра Вајт каже:

„Године 1840. још једно изузетно испуњење пророчанства изазвало је широко интересовање. Две године раније, Јосаја Лич, један од водећих проповедника другог доласка, објавио је тумачење 9. поглавља Откривења, предсказујући пад Османског царства. Према његовим прорачунима, та сила је требало да буде оборена... 11. августа 1840. године, када се може очекивати да османска власт у Цариграду буде сломљена. И верујем да ће се показати да је тако.“

„Управо у одређено време, Турска је, преко својих амбасадора, прихватила заштиту савезничких сила Европе, и тако се ставила под контролу хришћанских народа. Тај догађај је тачно испунио пророштво. Када је то постало познато, мноштво људи се уверило у исправност начела пророчког тумачења које су усвојили Милер и његови сарадници, и адвентном покрету дат је чудесан подстицај. Људи од учености и угледа ујединили су се с Милером, како у проповедању тако и у објављивању његових гледишта, и од 1840. до 1844. дело се брзо ширило.“ Велика борба, 334, 335.

Први стих десетог поглавља односи се на 1840. годину, а у десетом стиху видимо Јована како доживљава горко разочарање 22. октобра 1844. године. Јован је представљао оне који су свету однели вест мале књиге, само да би претрпели горко разочарање 22. октобра 1844. године. Од првог до десетог стиха представљена је историја од 1840. до 1844. године. То је једно унутрашње сведочанство у оквиру десетог поглавља.

Други сведок је Јован, који једе књижицу, и она му је слатка у устима, што представља његово прихватање поруке од 11. августа 1840, а затим му је постала горка у утроби приликом Великог разочарања 22. октобра 1844.

И узео сам књижицу из руке анђелове, и изјео је; и беше у устима мојим слатка као мед; а чим је поједох, утроба моја поста горка. Откривење 10:10.

Десети стих представља саму историју од 1840. до 1844. године у једном стиху. То је друго унутрашње сведочанство у оквиру тог поглавља да „седам громава“ представља ту историју. Сестра Вајт је већ утврдила да „седам громава“ представљају приказ догађаја који су се одиграли под вестима првог и другог анђела. Вест другог анђела завршила се великим разочарањем, тако да „седам громава“ представљају управо ту исту историју. Три унутрашња сведочанства поткрепљују истину да је историја од 11. августа 1840. до Великог разочарања 22. октобра 1844. године пророчка историја која је наглашена у десетом поглављу Откривења.

Затим се у последњем стиху, у складу са истином повезаном са „седам громава“, даје заповест за изношење поруке и да се сама историја мора поновити.

И рече ми: Ваља ти опет пророковати народима и племенима и језицима и царевима многим. Откривење 10:11.

Седам громава показују да ће почетак адвентизма, који отпочиње онда када је порука што је била одпечаћена у „време краја“ била оснажена, представљати крај адвентизма када ће порука што је била одпечаћена 1989. године бити оснажена силаском, не анђела из Откривења десет, него силазећег анђела из Откривења осамнаест. Анђеол из Откривења осамнаест сишао је 11. септембра 2001. године, и ми се сада приближавамо завршетку историјског понављања периода од 1840. до 1844. године.

Ова запажања о десетом поглављу већ годинама су јавно доступна. Оно што до недавно никада није било препознато јесте да се унутар те свете историје налази још једна света историја која је у њу уграђена. Ту историју ће препознати само они који прихватају начело Алфе и Омеге, које крај нечега поистовећује с његовим почетком. Уграђена историја унутар свете историје почиње разочарањем и завршава се Великим Разочарањем. Историја од 1843. до 1844. посебна је линија историје унутар, али различита од историје од 1840. до 1844. године. И сестра Вајт и Христос обраћају се овој линији историје.

„Све поруке дате од 1840. до 1844. године треба сада снажно износити, јер има много људи који су изгубили своје упориште. Поруке треба да иду свим црквама.

„Hristos је рекао: ‘Blago vašim očima, јер виде; i vašim ušima, јер чују. Jer vam zaista kažem da su mnogi proroci i pravednici želeli da vide ono što vi vidite, i ne videše; i da чују оно што ви чујете, i не чуше’ [Matt. 13:16, 17]. Blago očima које су videle оно што је виђено 1843. i 1844. године.

„Порука је дата. И не сме бити одлагања у понављању поруке, јер се знаци времена испуњавају; завршно дело мора бити извршено. Велико дело биће учињено за кратко време. Ускоро ће, по Божјем одређењу, бити дата порука која ће нарасти у силан поклич. Тада ће Данило стати на своме месту, да да своје сведочанство.“ Manuscript Releases, том 21, 437.

„Пророци и праведници зажелеше да виде оно“ што „би виђено 1843. и 1844. године.“ Исус је упутио на ову свету историју у два јеванђеља, али је свако упућивање било у различитом контексту.

И говорио им је много шта у причама, говорећи: Гле, изиђе сејач да сеје; и кад је сејао, нека зрна падоше крај пута, и птице дођоше и позобаше их; а нека падоше на каменита места, где не беше много земље; и одмах изникосе, јер не имаху дубоке земље; а кад сунце ограну, сасушише се; и пошто не имаху корена, усахнуше. А нека падоше међу трње; и трње нарасте и угуши их. А друга падоше на добру земљу и доношаху род: једно стотруко, друго шездесетструко, а треће тридесетструко. Ко има уши да чује, нека чује. И приступише ученици и рекоше му: Зашто им говориш у причама? А он одговори и рече им: Зато што је вама дано да знате тајне царства небескога, а њима није дано. Јер ко има, даће му се, и претећи ће му; а ко нема, узеоће се од њега и оно што има. Зато им говорим у причама, јер гледајући не виде, и слушајући не чују, нити разумеју. И на њима се испуњава пророштво Исаијино, које говори: Слухом ћете чути, и нећете разумети; и гледајући ћете гледати, и нећете видети. Јер је срце овога народа отупело, и ушима тешко чују, и очи су своје затворили, да како не виде очима, и не чују ушима, и не

разумеју срцем, и не обрете се, и да их не исцелим. А благо очима вашим, јер виде; и ушима вашим, јер чују. Јер вам заиста кажем да су многи пророци и праведници желели да виде што ви видите, и не видеше; и да чују што ви чујете, и не чуше. Матеј 13:3–17.

Исус у Јеванђељу по Матеју, говорећи о дејству Речи Божје и позивајући људе да „чују“, указује да су Лаодикијци који одбацују поруку коју су пророци желели да виде, представљени у шестом поглављу Исаије. Future for America је више пута излагала Исаију 6 у контексту 11. септембра 2001. године, јер је нападом ислама на тај датум силни анђео из Откривења осамнаесте сишао и обасјао земљу својом славом. Сви пророци су сагласни један с другим, а у трећем стиху Исаије 6 налазимо непосредно упућивање на тог истог анђела.

Године када умре цар Озија видех и Господа где седи на престолу, високом и узвишеном, и скут његове хаљине испуњаваше храм. Изнад њега стајаху серафими: сваки имаше по шест крила; двама заклањаше лице своје, и двама заклањаше ноге своје, и двама леташе. И викаше један другоме, говорећи: Свет, свет, свет је Господ над војскама; сва је земља пуна славе његове. Исаија 6:1–3.

Земља се обасјава његовом славом када анђео из Откривења осамнаесте главе силази, а Исаија нам пружа још један важан кључ када нас обавештава да се његово виђење светилишта одиграло оне године када је умро цар Озија. Цар Озија је покушао да у храму врши дело свештеника. Осамдесет свештеника и првосвештеник супротставили су му се у томе све док га Господ није ударио губом на челу. Примео је жиг звери зато што је покушао да сједини свој државни ауторитет са црквеним ауторитетом. Није одмах умро; био је уклоњен с престола и замењен, и током извесног времена коначно је умро 11. септембра 2001. Адвентистичка црква постепено умире, као што је у Христово време умрла јеврејска црква. Али 11. септембра 2001. адвентизам, који је већ био одбацио поруку последњих шест стихова Једанаесте главе Данила, дошао је своме крају као протестантски рог Сједињених Америчких Држава, а они који су представљени Исаијом тада су били позвани да понесу поруку представљену првим гласом из Откривења осамнаесте главе.

И за њим уђе Азарија, свештеник, и с њим осамдесет свештеника Господњих, храбрих људи. И успротивише се цару Озији и рекоше му: Није твоје, Озија, да кадиш Господу, него свештеницима, синовима Ароновим, који су посвећени да каде; изиђи из светиње, јер си преступио, и то ти неће бити на част од Господа Бога. Тада се Озија разгневи, а у руци му беше кадионица да кади; и док се гневио на свештенике, губа му изби на челу пред свештеницима у дому Господњем, код кадионог олтара. И погледаше га Азарија, поглавар свештенички, и сви свештеници, и гле, беше губав на челу; и истераше га оданде, а и сам похита да изиђе, јер га Господ беше ударио. И цар Озија оста губав до дана своје смрти, и живљаше у засебној кући, јер беше губав; пошто беше одлучен од дома Господњег; а Јотам, син његов, беше над царским домом и управљаше народом земаљским. 2. Дневника 26:17–21.

Важно је препознати да је протестантски рог уклоњен из Цркве адвентиста седмог дана 11. септембра 2001. године, јер постоје три примарна елемента у отпечаћивању поруке Откривења у последњим данима. Један је паралелна историја рога републиканизма и рога

протестантизма. Други елемент који се мора препознати јесте значај седам цркава, и, наравно, трећи су „седам громава“. Сва три пророчка елемента сачињавају поруку која се отпечаћује, и неопходно је препознати да, као што је јеврејска црква била заобиђена у Христово време, тако је и адвентизам заобиђен у „последњим данима“.

Исаија се добровољно нуди да однесе поруку Божјем неверном изабраном народу у свом времену, а Исус употребљава исте речи да се обрати истој ситуацији у Своме времену. Народ изабран заветом бива заобиђен, и они одбијају да „чују“ и да буду исцељени.

И рече: Иди, и реци томе народу: Слушајте заиста, али не разумете; и гледајте заиста, али не увиђате. Учини да срце овога народа отупи, и уши њихове отежају, и затвори очи њихове; да не би видели очима својим, и чули ушима својим, и разумели срцем својим, и обратили се, и били исцељени. Исаија 6:9, 10.

Дело којег се Исаија прихвата јесте дело којег су се прихватили Јован и Језекиљ када су појели књижицу. Они носе поруку укора упућену заветно изабраном народу који је у процесу да буде избљуван из уста Господњих. Други пут када се Исус позива на историју коју су пророци и праведници желели да виде забележен је код Луке.

И ти, Капернауме, који си се до неба уздигао, до пакла ћеш бити оборен. Ко вас слуша, мене слуша; и ко вас презире, мене презире; а ко мене презире, презире Онога који ме је послао. И вратише се седамдесеторица с радошћу говорећи: Господе, и демони нам се покоравашу у твоје име. А он им рече: Гледах Сатану где паде с неба као муња. Ево, дајем вам власт да стајете на змије и шкорпије, и на сву силу непријатељеву; и ништа вам никако неће наудити. Али томе се не радујте што вам се духови покоравашу; него се већма радујте што су ваша имена записана на небесима. У тај час Исус се обрадова у духу и рече: Хвалим те, Оче, Господару неба и земље, што си ово сакрио од мудрих и разборитих, а открио си маленима. Да, Оче; јер је тако била воља твоја. Све ми је предао Отац мој; и нико не зна ко је Син до Отац, нити ко је Отац до Син, и онај коме Син хоће да га открије. И окренувши се ученицима, рече им насамо: Благо очима које виде оно што ви видите. Јер вам кажем да су многи пророци и цареви желели да виде што ви видите, и не видеше; и да чују што ви чујете, и не чуше. Лука 10:15–24.

Опет, контекст благослова повезаног с онима који имају предност да виде оно што су праведници желели да виде тиче се заветног изабраног народа који бива заобиђен и који није вољан да „чује“. Сестра Вајт упућује на Христову осуду Капернаума, који је симбол одбацивања велике светлости, и она је нагласила адвентизам стављајући укор против адвентизма у [заграде.]

„Међу онима који се изјашњавају као деца Божја, како се мало стрпљења показало, колико је горких речи било изговорено, колико је осуде било изречено против оних који нису наше вере. Многи су на оне који припадају другим црквама гледали као на велике грешнике, док их Господ не сматра таквима. Они који тако гледају на чланове других цркава, треба да се понизе под моћном руком Божјом. Они које осуђују можда су имали само мало светлости, мало прилика и предности. Да су имали светлост коју су имали многи чланови наших цркава, могли су напредовати далеко брже и боље представљати

своју веру свету. О онима који се хвале својом светлошћу, а ипак не ходе у њој, Христос каже: ‘Али вам кажем: лакше ће бити Тиру и Сидону у дан суда него вама. И ти, Капернауме [адвентисти седмог дана, који су имали велику светлост], који си се до неба подигао [по преимућству], до пакла ћеш бити оборен; јер да су се у Содому догодила чудеса која су се догодила у теби, остао би до данашњег дана. Али вам кажем да ће земљи содомској бити лакше у дан суда него теби.’ Тада Исус одговори и рече: ‘Хвалим те, Оче, Господе неба и земље, што си ово сакрио од мудрих и разумних [по сопственој оцени], а открио деци.’“

„А сада, зато што учинисте сва та дела, говори Господ, и ја вам говорих, устајући рано и говорећи, али не послушасте; и звах вас, али се не одазвасте; зато ћу учинити овоме дому, који се назива мојим именом, у који се уздате, и месту које дадох вама и оцима вашим, као што сам учинио Синому. И одбацићу вас испред лица својега, као што одбацих сву браћу вашу, све семе Јефремово.” Review and Herald, August 1, 1893.

„Silna dela“ која су била učinjena у adventizmu била су дела која су праведници и пророци жељели да виде и чују. Та silna dela била су представљена у историји 1843. и 1844. године, када је била објављена порука Пonoћног поклича. Adventizam је odbacio своју историју, а нарочито историју 1843. и 1844. године. Историју која почиње и завршава се разочарањем, а такође и историју која је била namenjena да их води у обнoвљену земљу.

„Иза њих је, на почетку стазе, била постављена јарка светлост, за коју ми је анђео рекао да је „поноћни поклич“. Та светлост је сијала дуж целе стазе и осветљавала им ноге, да не би посрнули.

„Ако су држали свој поглед утврђен на Исуса, који је био управо пред њима, водећи их ка граду, били су безбедни. Али убрзо су неки клонули, и рекли да је град веома далеко, и да су очекивали да су већ раније ушли у њега. Тада би их Исус охрабрио подижући Своју славну десницу, а из Његове руке исходила је светлост која се таласала над адвентним мноштвом, и они су узвикивали: ‘Алилуја!’ Други су непромишљено порицали светлост иза себе, и говорили да их није Бог довео тако далеко. Светлост иза њих угасила се, остављајући њихове ноге у потпуној тами, и они су посртали и изгубили из вида циљ и Исуса, и склизнули с пута доле у мрачни и зли свет испод.“ Early Writings, 15.

Оно што Лав из племена Јудина сада отвара јесте историја 1843. и 1844. године. „Седам громава“ представља период од 1840. до 1844. године, али тај период садржи једну нарочито посебну историју која је била предобличена још од почетка заветне историје. Сваки реформаторски покрети стоје у међусобној паралели, поседујући истоветне путоказе. Када би се они међусобно разликовали, Сотона би за сваки реформаторски покрет створио другачији план напада, али он то никада не чини.

„Али Сотона није био беспослен. Сада је покушао оно што је покушао у сваком другом реформаторском покрету — да превари и уништи народ подмећући му фалсификат уместо истинског дела. Као што је у првом веку хришћанске цркве било лажних Христоса, тако су се у шеснаестом веку појавили лажни пророци.“ Велика борба, 186.

Суштинска поента у овом одломку, у погледу укупне поруке коју износимо, јесте да, када је адвентизам престао да носи плашт протестантизма и када му је он у потпуности био одузет 11. септембра 2001. године, они и даље упорно тврде да су покрет остатка који објављује гласан поклич трећег анђела. Ипак, они су фалсификат. Ако не препознате који покрет сада носи рог протестантизма, готово је немогуће разумети паралелу између два рога у Сједињеним Државама.

Историја 1843. и 1844. године представљена је у сваком реформном покрету, и сада ћемо употребити почетак древног Израиља као Божјег изабраног народа и завршетак Израиља као Божјег изабраног народа да бисмо приказали исто у погледу савременог Израиља, с нагласком на 1843. и 1844. годину, како су представљене у свакој од линија реформаторских покрета.

Мојсије је прорекао да ће Господ подићи пророка сличног њему самом, а тај пророк био је Исус. Лука у Делима апостолским потврђује да је Исус испунио Мојсијево пророчанство.

Господ, Бог твој, подигнуће ти Пророка из твоје средине, од браће твоје, као мене; Њега слушајте. Поновљени закони 18:15.

Исус је пророк кога треба да слушамо.

Јер Мојсије заиста рече оцима: Пророка као што сам ја подигнуће вам Господ Бог ваш између браће ваше; њега слушајте у свему што вам буде говорио. И догодиће се да ће се свака душа која не послуша тога Пророка истребити из народа. А и сви пророци од Самуила и они који потом дођоше, колико их год је говорило, такође су најавили ове дане. Ви сте синови пророка и завета који Бог учини с оцима нашим, говорећи Аврааму: И у семену твојему благословиће се сва племена земаљска. Вама најпре Бог, подигавши Сина свога Исуса, посла га да вас благослови, одвраћајући свакога од вас од безакоња његових. Дела 3:22–26.

Реформска линија Христова започиње у време краја, као што то чине све реформске линије. „Време краја“ у данима Христовим било је Његово рођење. Писмо показује да је при Његовом рођењу дошло до умножавања знања, у складу са одређењем „времена краја“ у књизи пророка Данила. Било да су то били пастири, мудраци са истока, разгневлени Ирод, или Ана и Симеон у храму, при Његовом рођењу дошло је до умножавања знања. У том тренутку вођство јеврејске цркве било је заобиђено. Развод је био постепен, али је започео њиховим одбацивањем поруке која је била отпечаћена у време краја.

„Људи то не знају, али вест испуњава небо радошћу. Са дубљим и нежнијим занимањем света бића из света светлости привучена су земљи. Читав свет је светлији због Његовог присуства. Над брежуљцима Витлејема окупљено је безбројно мноштво анђела. Они чекају знак да објаве радосну вест свету. Да су вође у Израиљу биле верне свом повереном задатку, могле су учествовати у радости објављивања Исусовог рођења. Али сада су заобиђене.“ Чежња векова, 47.

Вођство адвентизма било је заобиђено 1989. године када се испунио Данило 11:40. „Време краја“ у историји Мојсија, који је био праслика Исуса, било је његово рођење, када су његова породица, а потом и фараонова кћи, примиле увећано знање о малом Мојсију. Његово име, наравно, значи „спасен из воде“, а Исус значи „Јехова спасава“.

После „времена краја“ све реформске линије показују тренутак у коме се знање које је умножено у тој одређеној историји уобличава у поруку која може бити уздигнута као сведочанство нараштају који треба да буде позван на одговорност за светлост која је била откривена у време краја.

Јован Крститељ је формализовао Христову поруку, а Мојсијева порука била је формализована у његовој четрдесетој години, када је покушао да избави Израил из Египта сопственом снагом. Порука о избављењу из Египта сада је била јавно забележена.

Четрдесет година касније, Мојсијева порука била је оснажена код горућег жбуна и била је пропраћена двама знацима Божанства, представљеним штапом који се претворио у змију и губавом руком коју је Мојсије извукао из својих недара. Исусова порука била је оснажена приликом Његовог крштења, које је било пропраћено двама знацима Божанства: гласом Оца и Светим Духом. Следећи међаш у обе историје представља прво разочарање, време одлагања, долазак другог анђела или 1843.

Разочарање у Мојсијевој линији било је приказано преко његове жене када је анђеосишао да убије Мојсија зато што није обрезао свога сина. У страху је Сефора сама извршила тај обред над њиховим сином. Мојсије је био заборавио да обреже свога сина! Сам знак завета који је био дат Аврахаму Мојсије је заборавио. Отац Аврахам је изложио пророчанство о ропству Јевреја и њиховом избављењу у Египту и из Египта, и његово пророчанство требало је да се нарочито испуни преко Мојсија, а Мојсије је заборавио да обреже свога сина. У том тренутку Мојсије је послао Сефору натраг да остане код свога оца све до после избављења. Она је остала у Мадияну све док Мојсије није повео синове Израилеве кроз воду Црвенога мора, за коју нас апостол Павле обавештава да представља крштење, управо онај обред који је заменио обрезање. Не пропустите ту поенту. Долазак путоказа који представља другог анђела у Мојсијевој историји, путоказа који производи прво разочарање у тој историји, био је одбацивање основног правила Аврахамовог заветног односа са Богом.

Прво разочарање у Христовој линији била је смрт Лазара, за коју су Марта и Марија биле сигурне да се не би догодила да Исус није оклевао све док Лазар већ четири дана није био мртав. Разочарање због тога што је Исус допустио да његов блиски пријатељ Лазар умре и иструли у гробу било је огромно, не само за две сестре, него и за ученике. Ипак, Лазарево васкрсење постало је печат целокупне Христове службе.

„Тиме што је одлагао да дође к Лазару, Христос је имао намеру милости према онима који Га нису примили. Задржао се, да би васкрсењем Лазара из мртвих дао свом тврдокорном, неверујућем народу још један доказ да је Он заиста ‘васкрсење и живот’. Тешко Му је било да се одрекне сваке наде за народ, за сироте, залутале овце дома Израилевог. Срце Му се ломило због њихове непокајаности. У својој милости

намеравао је да им пружи још један доказ да је Он Обновитељ, Онај који једини може обелоданити живот и бесмртност. То је требало да буде доказ који свештеници неће моћи погрешно да протумаче. То је био разлог Његовог одлагања да пође у Витанију. Ово крунишуће чудо, васкрсење Лазара, требало је да стави Божји печат на Његово дело и на Његово право на божанство.“ Чежња векова, 529.

Запечаћење Божјих сто четрдесет и четири хиљаде приказано је у историји 1843. и 1844. године, јер нам је речено да је Лазар био тај који је повео Христа у Јерусалим приликом тријумфалног уласка. Историја тријумфалног уласка јесте историја коју сестра Вајт користи да прикаже Поноћни поклич из 1843. и 1844. године. То је било неразумевање чињенице да Христос има силу да васкрсава мртве Божјом стваралачком силом. Марија и Јелисавета исповедиле су да знају да Исус има силу да васкрсне Лазара при последњој труби, али нису могле да увиде да Он заиста има силу да га васкрсне тада и на том месту. Оне су порицале управо ону истину коју је Он дошао да покаже при Свом крштењу и смрти, на почетку и на крају Своје личне трогодишње и по службе. Нису могле да виде све док камен није био уклоњен са гроба, као што ће Његова рука касније бити уклоњена са једне грешке у неким од бројки на карти из 1843. године.

Мојсије, пошто је Сепфору удаљио од предстојеће борбе са Фараоном, сусрео се са својим старијим братом Ароном, и та два весника наставила су ка Египту, представљајући вест другог анђела. Пре него што су икаква зла била пуштена на Египат, Мојсије је опоменуо Фараона да ће, ако не пусти Израиља, Божјег првенца, да изађе и поклони се, Бог погубити првенца Египта.

И Господ рече Мојсију: Кад поћеш да се вратиш у Мисир, гледај да учиниш пред Фараоном сва она чудеса која сам ставио у твоју руку; али ја ћу отврднути срце његово, те неће пустити народ. И реци Фараону: Овако вели Господ, Израил је син мој, првенац мој. И кажем ти: Пустити сина мојега да ми послужи; ако ли одбијеш да га пустиш, ево, ја ћу погубити сина твојега, првенца твојега. 2. Мојсијева 4:21–23.

Поноћни поклич био је предсказање које ће се у будућности испунити.

„Приликом избављења Израиља из Египта, поново је заповеђено посвећење прворођених. Док су синови Израилеви били у ропству Египћанима, Господ је упутио Мојсија да оде к Фараону, цару египатском, и каже: ‘Овако вели Господ: Израил је син Мој, првенац Мој; и кажем ти: пусти сина Мога да Ми послужи; а ако одбијеш да га пустиш, ево, Ја ћу погубити сина твога, првенца твога.’ 2. Мојсијева 4:22, 23.“

„Мојсије је пренео своју поруку; али одговор охолог цара био је: ‘Ко је Господ да послушам глас Његов и пустим Израиља да иде? Не познајем Господа, нити ћу пустити Израиља да иде.’ 2. Мојсијева 5:2. Господ је деловао за свој народ знацима и чудесима, шаљући страшне судове на фараона. Најзад је анђелу затирућем било заповеђено да побије првенце од људи и стоке међу Египћанима. Да би Израилци били поштеђени, било им је наложено да на довратнике ставе крв закланог јагњета. Свака кућа требало је да буде обележена, да би је анђеоло, када дође у својој смртној мисији, мимоишао домове Израиљаца.” Чежња векова, 51.

Poruka Ponoćnog pokliča upućena faraonu označavala je smrt prvenaca kao odgovor na faraonovu pobunu. Kada je ta poruka bila unesena u zapisnik, na Egipat su bile puštene pošasti, koje predstavljaju silu Ponoćnog pokliča u leto 1844. godine. Poruka Ponoćnog pokliča preplavila je zemlju poput plimnog talasa u leto 1844. godine. Pošasti su prešle preko Egipta, i kada je nastupila obećana smrt prvenaca, u ponoć se širom Egipta začuo varaj.

И Мојсије рече: Овако вели Господ: Око поноћи изићи ћу усред Египта; и помреће свако прворођено у земљи египатској, од прворођенца Фараоновог, који седи на престолу његовом, до прворођенца слушкиње која је за жрвњем; и свако прворођено од стоке. И настаће велика вика по свој земљи египатској, какве није било нити ће је више бити. Излазак 11:4–6.

Тријумфални улазак Христа у Јерусалим водио је ка крсту на Голготи, а Христови ученици и Његови други следбеници доживели су Велико разочарање.

„Наше разочарање није било тако велико као разочарање ученика. Када је Син човечји победоносно ујахао у Јерусалим, они су очекивали да буде крунисан за цара. Народ се стицао из целог околног краја и узвикивао: ‘Осана Сину Давидовом.’ А када су свештеници и старешине молили Исуса да утиша мноштво, Он је изјавио да би, ако би они умукли, и само камење повикало, јер се пророчанство мора испунити. Ипак, само неколико дана касније, ти исти ученици видели су свога љубљеног Учитеља, за кога су веровали да ће царовати на Давидовом престолу, како је разапет на суровом крсту изнад ругалачких, подсмешљивих фарисеја. Њихове велике наде биле су изневерене, и тама смрти обавила их је.“ Testimonies, volume 1, 57, 58.

Велико разочарање ученика и милерита такође је представљено тиме што су Јевреји били притешњени између фараонове војске и Црвеног мора.

„На нас сија сабрана светлост прошлих векова. Запис о Израилјевој заборавности сачуван је ради нашег просветљења. У овом добу Бог је пружио Своју руку да сабере к Себи народ из сваког народа, племена и језика. У адвентном покрету деловао је за Своје наследство, као што је деловао за Израилце водећи их из Египта. У великом разочарању 1844. године вера Његовог народа била је испитана као што је била испитана вера Јевреја на Црвеном мору.“ Testimonies, volume 8, 115, 116.

Важно је увидети да је, када је Христос ушао у Јерусалим, надахнуће тога часа изазвало излив славословља, који су фарисеји настојали да утишају. У самом средишту тог хора хвале било је указивање на Исуса као на Сина Давидовог, управо онај симбол којим је Христос означио крај Својих усмених расправа са ситничавим Јудејцима. Јеврејима је највише сметало признање да су, називајући Исуса Сином Давидовим, тиме по нужном закључку упућивали на тријумфални улазак цара Давида у Јерусалим.

У историји Давидовог дела преношења ковчега у Јерусалим, оснажење поруке било је представљено Давидовим оснажењем.

И Давид иђаше напредујући и узрасташе у величини, јер Господ Бог над војскама беше с њим. 2. Самуилова 5:10.

Након тога Давид је одлучио да донесе ковчег у Јерусалим. Приликом доношења ковчега у Давидов град, требало је да дође до разочарања, као у свакој реформској линији. Уза, чије име значи снага, знајући врло добро да није био овлашћен да дотакне ковчег, ипак је то учинио. Управо оно питање које је ковчег најпре одвело у ропство, било је непослушност Господњој откривеној вољи и дрскост у погледу силе повезане с ковчегом Божјим. Ипак је Уза, један од Давидових снажних људи, био непослушан, као што је и Мојсије био непослушан заповести о обрезању. Уза би ударен мртав, а ковчег је остао ван Јерусалима док Давид није разумео да су они који су надгледали место где је ковчег остао после Узине смрти били благосиљани. Тада Давид поново пође да донесе ковчег у Јерусалим. Док је Давид играо улазећи у Јерусалим, његова жена виде његову наготу и силно се разочара.

Три линије реформаторских покрета, које се све односе на 1843. и 1844. годину, на временско раздобље које су праведници и пророци желели да виде и чују. Обележја доласка другог анђела, која тако означавају време задржавања и разочарања, лако се уочавају. Дубље истине показују да разочарање није било једноставно неспоразум од стране Мојсија, или Озе, или Марте и Марије, него разочарање које је било повезано са одбацивањем једног темељног начела повезаног са самом историјом у којој се разочарање остварило. За Мојсија то је био знак обрезања; за Озу то је била дрскост у погледу Божјих заповести у вези с ковчегом; за Марту и Марију то је био недостатак вере у Христову стваралачку силу да васкрсне.

Код Мојсија, само средиште његове службе било је успостављање савезног односа са изабраним народом, а Мојсије је заборавио знак тога савеза. Код Узе, то је било само начело светости Божјег закона, које је било отеловљено у ковчегу. Код Марте и Марије, то је било само средиште Христове службе, почевши од Његовог крштења, а завршавајући се Његовом смрћу, погребом и васкрсењем, како је било предображено на почетку Његове службе. Прво разочарање 1843. године настало је услед грешке у неким бројкама на карти, што је било испуњење пророчанства Авакумовог. Та грешка је захватала основно начело Милеровог покрета — начело дан за годину.

„Седам громава“ представљају адвентни покрет од 1840. до 1844. године, али се унутар тог покрета налази историја од 1843. до 1844. године, која почиње и завршава се разочарањем, стављајући тако потпис Алфе и Омеге на ту историју. А та историја је управо она историја на коју Исус и Елен Вајт указују као на свету историју коју су праведници одувек чезнули да виде.

Те четири линије; Мојсије, Давид, Христос и милерити уче да ће, када се прича о десет девојака буде поновила на крају света, доћи до оснажења, не друге, него поруке трећег анђела, за којом следи разочарање, које започиње време задржавања.

Када је први анђео сишао 11. августа 1840, потврдио је прворазредно пророчко правило милерита, и њихово прво разочарање било би нарочито повезано с тим правилом. Када су се то разочарање и време одлагања окончали у Поноћном поклику, и та порука би се такође односила на начело дан за годину, као и одређење да ће Христос доћи 22. октобра 1844. Сва

четири међаша од 1840. до 1844. била су повезана с начелом дан за годину.

Јевреји су били учињени чуварима закона Божјег, а питање које је представљено у Мојсијевој линији јесте закон Божји и уредбе. У Давидовој историји то је опет био закон Божји. У Христовој историји то је био закон Божји, јер без проливања крви нема опроштења греха који је грешнику откривен законом Божјим. Али адвентизам је био учињен чуварем не само закона Божјег него и пророчке Речи.

Стога је тема у низу милеритске историје пророчка правила Божја. На крају адвентизма, поново ће бити реч о правилима пророчног тумачења, али се од 1844. године пророчно време више не примењује. Правила на крају заснивају се на Алфи и Омеги, које приказују крај од почетка.

Када је османска превласт престала у испуњењу друге невоље, представљајући пророчку делатност ислама, испунило се пророчанство из Откривења 9:15 о три стотине деведесет и једној години и петнаест дана, и потврђено је начело „дан за годину“, које је само срце Милеровог дела.

Када је ислам ударио 11. септембра 2001. године, испунио се долазак трећег „тешко“ у испуњењу Откривења 8:13, и потврђено је начело које је било само срце дела Future for America; то начело, једноставно речено, јесте понављање историје. Пророштво о труби „тешко“ која представља ислам било је потврђено када су се испунили и анђеол из Откривења десет 1840. године и анђеол из Откривења осамнаест 2001. године. Историја се поновила. Оно што би се затим очекивало јесте разочарање.

Разочарање ће увести у време одлагања. Разочарање ће обесхрабрити и расејати оне који су укључени у дело. Разочарање ће бити изазвано занемаривањем једног основног закона пророштва, заправо примарног правила пророштва успостављеног на самом почетку адвентизма. Оснажење од 11. септембра 2001. било је повезано са исламом, а разочарање од 18. јула 2020. тицало се ислама. Обавештени смо да је оно што је омогућило Самуилу Сноуу и другима после њега да препознају датум 22. октобра 1844. било то што је Господ уклонио своју руку са грешке у неким од прорачуна на карти из 1843. године. Тада су Сноу и милерити увидели да су исти докази који су их навели да предвиде годину 1843. за испуњење пророштва о две хиљаде и три стотине година тада били препознати као управо они исти докази који су им омогућили да утврде 22. октобар 1844. године.

„Исус и сва небеска војска гледали су са саосећањем и љубављу на оне који су са слатким ишчекивањем чезнули да виде Онога кога су њихове душе волеле. Анђели су лебдели око њих, да их подрже у часу њихове кушње. Они који су занемарили да приме небеску вест били су остављени у тами, и Божји гнев се распалио против њих, јер нису хтели да приме светлост коју им је Он послао с неба. Они верни, разочарани, који нису могли да разумеју зашто њихов Господ није дошао, нису били остављени у тами. Поново су били упућени на своје Библије да истражују пророчке периоде. Рука Господња била је уклоњена са бројки, и грешка је била објашњена. Видели су да пророчки периоди досежу до 1844. године, и да су исти докази које су изнели да покажу

да су се пророчки периоди завршили 1843. године, доказивали да ће се окончати 1844. године. Светлост из Речи Божје обасјала је њихов положај, и они су открили време одлагања — ‘Ако и задоцни [утвара], чекај је.’ У својој љубави према Христовом скором доласку, превидели су одлагање виђења, које је било одређено да покаже ко су истински они који чекају. Поново су имали временску одредницу. Ипак, видела сам да многи од њих нису могли да се уздигну изнад свог тешког разочарања како би поседовали онај степен ревности и снаге који је обележавао њихову веру 1843. године.” Early Writings, 236, 237.

Требао би да очекујемо да ће докази који су довели до предвиђања да ће ислам напасти Сједињене Државе 18. јула 2020. године потврдити да је, при ускоро надолazeћем недељном закону, ислам суд који се извршава над Сједињеним Државама, при чему елемент времена више није повезан са тим догађајем.

Четири главне прекретнице у историји од 1840. до 1844. године. Свака прекретница је повезана с применом Милеровог основног правила — начела дан за годину.

Четири примарна путоказа у историји од 2001. године, све до закона о недељи. 11. септембар 2001. био је ислам. Неуспело предсказање од 18. јула 2020. било је о исламу. Сваки путоказ повезан је са применом примарног правила Future for America — понављањем историје. „Седам громава“ представљају будуће догађаје који ће бити откривени својим редом. Први од четири путоказа био је 11. септембар 2001, који је означио напад ислама на Сједињене Државе у испуњењу трећег тешко. Последњи путоказ, који у нашој историји представља закон о недељи, мора бити о исламу, јер Алфа и Омега увек показује крај од почетка, а Алфа и Омега је Онај који је запечатио „седам громава“ управо за ову историју. Ислам ће напасти Сједињене Државе у време закона о недељи.

Ово је један од три примарна елемента разоткривања седам громава који се сада отвара. Када је Мојсије објавио поруку која је у његовој линији историје представљала тип Поноћног поклича, завршни покрети били су брзи. Десет натприродних, разорних зала, све док се није испунило пророчанство о првенцу, стварајући поклич у поноћ у Египту. Када је Христос ушао у Јерусалим, отпочели су брзи кораци ка крсту. Када је порука била објављена, више није било повратка. Од ексетерског таборског скупа 12. августа 1844. године, мање од два месеца касније, предсказање се испунило.

И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечји, каква је то прича коју имате у земљи Израилевој, говорећи: Дани се одуговлаче, и свако виђење пропада? Зато им реци: Овако говори Господ Господ: учинићу да престане та прича, и неће је више употребљавати као причу у Израилу; него им реци: Близу су дани и испуњење свакога виђења. Јер више неће бити никаква ташта виђења нити ласкава гатања усред дома Израилева. Јер ја сам Господ: говорићу, и реч коју ћу изрећи збиће се; неће се више одуговлачити; јер у ваше дане, доме одметнички, изрећи ћу реч и извршићу је, говори Господ Господ. И опет ми дође реч Господња говорећи: Сине човечји, ево, дом Израилев говори: Виђење које он види односи се на многе дане који ће доћи, и он пророкује о временима која су далеко. Зато им реци: Овако говори Господ Господ:

Ниједна се од мојих речи неће више одуговлачити, него ће се извршити реч коју сам изговорио, говори Господ Господ. Језекиљ 12:21–28.